

A napokról

A napokról kellene beszélni.
a napokról, melyek úgy kezdődnek,
mintha végetérnének éppen.

Alszol, vagy fölébreds:
oly egyremegy.
Igen: az ilyen napokon
nem számít: ébrenlét, álom.

– Az ilyen napokon ki kell gyalogolni a Világból.

A táj, a helyszín, ahová indulsz:
nem érdekes.
Igen, esetlegesen egy esetleges tájban.
Mondom, a tájban minden esetleges.
– Sőt, maga a táj is.

Kigyalogolni, kilebegni.

S keresni valamit.
Valamit, ami azért adott.

Egy fa például
Azonosulni ezzel a fával.

Nincsenek szemek, kezek, fülek.
Nincs nyelv.
És nincs orr.
– Megkeresni a föld és a fény ízeit.
– Így fölmagasodni; így földolgozni,
így átértékelni mindent.

Mit érsz,
látványod mit ér ebben a fényben?

Mert látható vagy.
Minden leveled jól megkülönböztethető.
A szabályos, nedves erek is,
a hajszálerecskék.
S lenn, lenn a gyökerek,
hajszálgyökerecskék.

Igen.
Állni itt.
Állni egyenest.

Vagy meghajolni a szélben.
– Hisz a szél úgyis megkeres.
Belopódzik minden zezzugodba.
S mint apró robbanások,
a levelek szélein
a csipkézett, finom súrlódások.

Igen, ezek a napok ilyenek.
Igen.
Sétálsz, és fává változol.

Mindegy, hogy hol,
és mindegy, hogy mivé.
Csak változol.

Hagyjuk a fát.
Légy most a fény.
Légy, mint metsző, tiszta fény
a moccsatlan levegőben,
oly természetes és olyan távoli.

Máris vagy:
ami ragyog,
s ami felragyogtat.

Igen, konkrétágodból kilépsz.
Tudatod ezer ágbogán, levelén
zöld ágat bont lassacskán a fény.
Igen. Sétálsz, és fává változol.
Fejتهajtasz a szélnek csendesen.

Tudod:
ez a nap csak arra jó:
lengni,
lengni a szélben
zölden, s fényesen.

Igen, itt ez a nap:
indulj, gyalogolj ki belőle.
Rugaskodj el ferdén, furcsa szögben.
Tovalebgni itt a furcsa délelőtt.

Eltűnsz, s mégis ittmaradsz,
mint metsző, tiszta fény
a moccsatlan levegőben.
Oly természetes,
és olyan távolin.

Kívül rajtad a világ,
s mégis tebenned ragyog fel
minden levél,
és minden erdőknek rengetegje.